

Ми відкриті до будь-яких змін, бо віримо, що Він, як і раніше, буде нашим Провідником

Розмова з Самуелем та Брендю Каберо, сім'єю місіонерів з Мексики, що приїхала щонайменше на рік послужити до України.

Приїзд на українські землі – це ваша особиста ініціатива, чи вас направили сюди як місіонерів без права вибору країни? Якщо особиста, то чому ви обрали саме Україну?

Після одруження ми хотіли поїхати у місіонерську подорож, тому вже певний час шукали певне місце. Насправді, у нас було три варіанти. Один з варіантів був Єгипет, другий – Україна. І якось до нас в Університет Монтеморелос приїздив Президент Українського адвентистського центру вищої освіти (далі – УАЦВО) і розказав про навчальний заклад в місті Буча, що на Київщині. Ми молилися і вирішили все віддати у руки Бога. Сталося так, що Бог покерував, щоб ми приїхали саме в Україну. Ми завжди мріяли і мали велике бажання поїхати кудись у якості місіонерів. А працівники в Монтеморелосі, інші знайомі та особливо Президент УАЦВО, говорили, що навчальний заклад в Бучі (Україна) є якраз тим самим місцем, де ми зможемо принести багато користі і зробити великий вклад.

Розкажіть нам про ціль і суть вашої місіонерської роботи на території нашого адвентистського центру вищої освіти.

Перш за все, ми приїхали сюди навчатися і опанувати якнайбільше всього нового, що тільки зможемо. Також ми хотіли б поділитися тими ідеями і знаннями, які здобули в Монтеморелосі, тут. Можливо, вони теж будуть корисними для розвитку навчального закладу в Бучі. Ми не знаємо, що саме може бути актуальним тут, в Україні, для вас, але я думаю, що

в роботі з молоддю ми можемо запропонувати деякі нові методи, і щось точно виявиться потрібним.

Чим саме зараз займаєтесь в УАЦВО?

Першочергово, ми приїхали сюди з ідеєю викладати англійську та іспанську мови. Наразі наш графік в процесі розробки, і тому поки ми допомагаємо в служінні клубу «Слідопит».

Чого ви очікуєте від служіння в Україні?

Найбільшим нашим очікуванням є те, щоб своїм служінням ми змогли наближати людей до Бога. Яке б це служіння не було – викладання чи щось інше, ми хотіли б через свою діяльність показати характер Бога.

Зазвичай, більшість волонтерів приїжджають до нас з США, але ви приїхали з Мексики. Як ви гадаєте, чи буде ваш приїзд – лише початком довготривалої співпраці між Мексикою і Україною?

Обидва наші навчальні заклади планують продовжувати співпрацю, і адміністрація Монтеморелосу зацікавлена у направленні місіонерів сюди, в УАЦВО, кожного року.

Чому саме Мексика? Тому що латиноамериканські країни насправді дуже сфокусовані на роботу з молоддю. І через це Мексика та Україна – споріднені країни у даному питанні. Наразі адміністратори обох навчальних закладів знаходяться в процесі підписання документів, як я розумію. І після підписання усіх угод Монтеморелос націлений на те, щоб волонтери їхнього університету приїздили на служіння в Бучу на постійній основі. Також планується обмін студентами, що означає, що студенти з Українського адвентистського центру зможуть на рік їздити у Монтеморелос, і навпаки – з Монтеморелосу до України. Звичайно, це поки лише плани, ми не знаємо, як станеться у майбутньому, який буде результат, але адміністрація працює над цим питанням.

Розкажіть трохи про свою країну. Який стан і ситуація зараз у церкві в Мексиці та Південній Америці? Яким є ставлення суспільства до адвентистської Церкви?

Мексика – це частина Інтер-Американського дивізіону, тому вона має схожість з Південною Америкою. У всій Латинській Америці приблизно 85-90% населення є католиками, але можна стверджувати, що на практиці вони не є християнами взагалі, і католиками є лише номінально. Це той тип релігії, коли люди називають себе католиками, тому що їхня бабуся і всі їхні предки були католиками, хоча самі вони церкву майже не відвідують. Останні 100 років дуже актуальною для людей була євангелізація на основі пророцтв з книг Даниїла і Відкриття, які багато говорять про католицьку церкву і взагалі про теперішній стан країни та всього світу. Люди тоді дуже зацікавилися цією темою. Але зараз ситуація змінилася, популярним стає секуляризм (світськість, позацерковне життя). Він проявляється у такому вигляді, коли люди взагалі не хочуть бути причетними до церкви, їм просто нема різниці. Але все ж залишається одне місце, де адвентизм зростає у швидкому темпі, особливо на Південно-Американському континенті. В Інтер-Американському дивізіоні Південна Америка посідає перше місце по кількості і, взагалі, по якості адвентизму. Я не впевнений, проте це дійсно так, наскільки мені відомо.

У Мексиці люди досить відкриті. Вони не бояться говорити, не бояться спілкуватися. Вести з ними розмову про церкву, про віру є досить легко. Ви можете без сумнівів пропонувати їм вивчати Біблію, молитися. Можливо, не всі будуть проявляти велику цікавість до ваших пропозицій, проте вони дозволять вам це зробити і не будуть проявляти агресію.

Як відомо, Ви – випускник Університету Монтеморелос, і вчилися на пастора. Що плануєте робити після місіонерського служіння в Україні?

Зараз ми молимося. Усе віддали в руки Божі. Ми відкриті до будь-яких змін, бо віримо, що Він, як і раніше, буде нашим

Провідником, покаже шлях далі. Як вже зазначали, ми вирішили залишитися тут щонайменше на рік, а, можливо, і більше. Усе залежить від того, як підуть справи з співпрацею адміністрацій навчальних закладів тут та в Мексиці. Також ми прагнемо бути там, де ми зможемо принести більше користі. У цьому питанні ми теж довіряємо тільки Богові. Часто ми самі не знаємо, де зможемо бути більше чи менше корисними. Але люди, які поряд, часто можуть підказати, поради, де ви можете послужити. Ми зараз в Україні, тому що нам неодноразово говорили, що ми принесемо більше користі тут, ніж у Єгипті. На щастя, я не один, я з своєю дружиною, вона мене у всьому підтримує, і теж хотіла поїхати на місіонерське служіння. Вона – мій партнер і опора, і це прекрасно!

Запитання – Петро Продан